

Sygn. akt XVII AmE 20/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Turliński

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Godlewska – Kur

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2013 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) S.A. w Z.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o ustalenie opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 12 października 2010 r. nr(...) (...)

I. odrzuca wniosek powoda o wstrzymanie wykonania decyzji,

II. zmienia zaskarżoną decyzję tylko w ten sposób, że w jej części rozstrzygającej w miejsce nazwy i siedziby adresata (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.” wpisuje jako nazwę i siedzibę adresata: (...) S.A z siedzibą w Z.”,

III. oddala odwołanie w pozostałej części.

SSO Andrzej Turliński

XVII AmE 20/11

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 października 2010 roku pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki - w sprawie o sygn. (...) (...) ustalił dla (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., coroczną opłatę należną za 2010 r. z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi (decyzja (...)/ (...) z dnia 30 listopada 2004 r.) na kwotę 493 zł. Swoje rozstrzygnięcie pozwany oparł na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne i art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego, art. 21 § 3 i art. 23 § 1 w związku z art. 2 § 2 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa oraz § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 roku w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja.

Od tej decyzji odwołał się powód – (...) S.A. - będący następcą prawnym (...) Sp. z o.o. w wyniku połączenia na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach, VIII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego, z dnia 9 lutego 2010 r. (sygn. akt. (...).KRS/(...)).

Powód wniósł o uchylenie w całości decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) (...) z dnia 12 października 2010 roku, doręczonej w dniu 22 października 2010 roku, a także o wstrzymanie wykonania decyzji do czasu

rozstrzygnięcia sprawy oraz zasądzenie od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania podniósł, iż decyzja pozwanego dotknięta jest wadą skutkującą jej nieważnością, a ponadto brak było podstaw do jej wydania. Wskazał, iż (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., wpisana do Krajowego Rejestru S. pod numerem (...), której firma została z dniem 1 grudnia 2009 roku zmieniona na (...) Sp. z o.o., w dniu 17 maja 2010 roku została wykreślona z wyżej wymienionego rejestru w związku z dokonanym w dniu 9 lutego 2010 roku połączeniem (łączenie poprzez przejęcie) z (...) S.A. z siedzibą w J.. Powód podniósł również, iż fakt połączenia odwołującego oraz (...) Sp. z o.o. został następnie ogłoszony w Monitorze Sądowym i Gospodarczym nr (...) z dnia 24 lutego 2010 roku pod pozycją(...), natomiast fakt wykreślenia (...) Sp. z o.o. z Krajowego Rejestru Sądowego został ogłoszony w Monitorze Sądowym i Gospodarczym nr (...) z dnia 4 czerwca 2010 roku pod pozycją (...). Następnie wskazał, iż mając powyższe na uwadze, w chwili gdy pozwany wszczął postępowanie w sprawie obliczenia corocznej opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, tj. 11 sierpnia 2010 roku, (...) Sp. z o.o. nie istniała, a informacja o tym fakcie była publicznie dostępna i ogłoszona. Jednocześnie podkreślił, iż zgodnie z art. 156 § 1 pkt. 2, pkt. 4 oraz pkt. 5 k.p.a. wydanie decyzji, z rażącym naruszeniem prawa jak również skierowanie jej do osoby nie będącej stroną w sprawie, a także jej niewykonalność w dniu jej wydania, skutkowało, przy trwałym charakterze tej niewykonalności, nieważnością decyzji. Następnie, wskazał również, że pomimo zawarcia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w uzasadnieniu decyzji nr (...) (...) (...) stwierdzenia, iż kierował on nieskuteczne pisma do (...) Sp. z o.o., nie wykazał on kiedy i na jaki adres takie pisma były kierowane, a także, że odwołujący nie otrzymał takich pism na adres swojej siedziby. Zdaniem powoda brak zawiadomienia o wszczęciu jak również przebiegu postępowania, a także brak możliwości wypowiedzenia się co do jego ustaleń przed wydaniem decyzji, doprowadziły do naruszenia art. 61 § 4 k.p.a. ze względu na brak zawiadomienia o wszczęciu postępowania, jak również art. 10 k.p.a. poprzez oczywiste niezastosowanie zasad ogólnych postępowania administracyjnego w stopniu powodującym istotne ograniczenie strony w postępowaniu. Powód podniósł następnie, że (...) Sp. z o.o. została wykreślona z Krajowego Rejestru Sądowego z dniem 17 maja 2010 roku, co oznacza, że decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wydana w dniu 12 października 2010 r. została skierowana do osoby nieistniejącej, co skutkowało niewykonalnością decyzji, która ma charakter trwały. Powód zaznaczył również, iż wobec przejęcia (...) Sp. z o.o. przez powoda posiadającego koncesje/decyzję administracyjną, zezwalającą na obrót paliwami ciekłymi (decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) z dnia 31 maja 2004 roku), pomimo ogólnej zasady sukcesji uniwersalnej uregulowanej w art. 494 § 1 k.s.h., odpowiednie zastosowanie powinien znaleźć w takim szczególnym przypadku przepis art. 42 ustawy Prawo energetyczne, zgodnie z którym koncesja udzielona przedsiębiorstwu energetycznemu na podstawie ustawy wygasa przed upływem czasu, na jaki została wydana, z dniem wykreślenia tego przedsiębiorstwa z właściwego rejestru. Powód zarzucił tym samym, że nie jest dopuszczalne aby w stosunku do jednego podmiotu w obrocie prawnym istniały dwie decyzje rozstrzygające o takim samym zakresie praw i obowiązków tego podmiotu. Wobec powyższego, zdaniem powoda, jednocześnie z chwilą wygaśnięcia koncesji wydanej dla (...) Sp. z o.o. ustał obowiązek wnoszenia opłat za jej posiadanie.

Pozwany pismem z dnia 2 listopada 2011 roku złożył odpowiedź na odwołanie, w którym wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż nie podziela zarzutów postawionych w odwołaniu i zdaniem pozwanego nie zwalniają one powoda od wniesienia corocznej opłaty z tytułu udzielenia koncesji za rok 2010.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ustalił co następuje:

W dniu 30 listopada 2004 roku pozwany udzielił (...) Sp. z o.o. koncesji decyzją nr (...) (na wniosek) na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Pismem pozwanego powiadamiającym o udzieleniu koncesji, spółka została jednocześnie poinformowana o obowiązku wnoszenia corocznej opłaty z tego tytułu. Powodowi, który figurował wówczas pod firmą Kopalnia (...) S.A., przyznano natomiast koncesję decyzją pozwanego nr (...) / (...) z dnia 31 maja 2004 roku (k. 24 - 30 akt postępowania sądowego).

W dniu 1 grudnia 2009 roku doszło do zmiany firmy spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. na (...) Sp. z o.o., zaś w dniu 17 maja 2010 roku spółka ta została wykreślona z Krajowego Rejestru Sądowego w związku z dokonanym w dniu 9 lutego połączeniem z (...) S.A. z siedzibą w J. na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach,

VIII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego, z dnia 9 lutego 2010 roku, sygn. akt (...)KRS/(...) (k. 21 akt postępowania sądowego). Informacja o połączeniu ukazała się w Monitorze Sądowym i Gospodarczym nr (...) ((...)) z dnia 24 lutego 2010 roku, pod pozycją 25649 (k. 22 akt postępowania sądowego), natomiast informacja o wykreśleniu spółki (...) Sp. z o.o. ukazała się w Monitorze Sądowym i Gospodarczym nr (...) ((...)) z dnia 4 czerwca 2010 roku, pod pozycją 72773 (k. 23 akt postępowania sądowego).

W dniu 11 sierpnia 2010 roku zostało wszczęte z urzędu wobec (...) Sp. z o.o. postępowanie administracyjne w sprawie obliczenia corocznej opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, należnej za 2010 rok, o czym spółka została poinformowana pismem z dnia 11 sierpnia 2010 roku (k. 2 - 5 akt postępowania administracyjnego). Opłatę tę spółka zobowiązana była, zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, obliczyć i wnieść na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do dnia 31 marca 2010 roku. Wobec niewykonania obowiązku określonego w art. 34 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne oraz § 3 i 5 rozporządzenia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, stosownie do § 6 ust. 2 powołanego rozporządzenia oraz art. 104 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, pozwany ustalił opłatę w drodze decyzji administracyjnej z dnia 12 października 2010 roku (k. 6 - 8 akt postępowania administracyjnego). Obliczenia opłaty z tytułu koncesji pozwany dokonał na podstawie danych zawartych w nadesłanym przez spółkę formularzu, dotyczącym opłaty za 2009 rok, powiększonej o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w 2009 roku tj. (...)W celu obliczenia opłaty przyjęto, że przychody ze sprzedaży za 2008 rok w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wyniosły (...) zł, natomiast przychody ze sprzedaży za 2009 rok, w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wynosić będą (...) zł (przychody ze sprzedaży za 2008 rok powiększone o ww. wskaźnik). Zgodnie z §1 ust. 1 i 2 powyższego rozporządzenia opłata stanowi iloczyn przychodów ze sprzedaży i właściwego współczynnika opłaty (w tym przypadku o, (...)). Tym samym pozwany ustalił opłatę należną za 2010 rok z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi na kwotę 493 zł i decyzją z dnia 12 października 2010 roku zobowiązał spółkę (...) Sp. z o.o. do jej uiszczenia (k. 6 - 9 akt postępowania administracyjnego).

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne „przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja wnoszą coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności”. Opłatę tę przedsiębiorstwa zobowiązane są więc wnieść z uwagi na sam fakt, że koncesja została im udzielona, niezależnie od tego czy przedsiębiorstwo energetyczne prowadzi faktycznie działalność, do której uprawnia koncesja, czy jej nie prowadzi. Nieistotnym jest więc również, jak długo przedsiębiorstwo prowadziło w danym roku działalność, a także czy koncesja została mu w ciągu roku cofnięta lub czy ewentualnie wygasła. Należy zgodzić się z powodem, że z art. 15 ust. 1 zd. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym wynika, że od dnia ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym nikt nie może zasłaniać się nieznaną ogłoszonych wpisów. Jednak, zdaniem Sądu, nie ma to dla sprawy rozstrzygającego znaczenia, skoro powód zobowiązał się pisemnie informować pozwanego o zamiarze połączenia nie później niż 60 dni przed jego datą, co wynika z warunku 2.4.3 wydanej mu koncesji. Mimo to, zarówno informacja o zamiarze połączenia jak i informacja o fakcie połączenia nie została pozwanemu przekazana. Z kolei zastosowanie przepisu art. 42 ustawy Prawo energetyczne można byłoby rozważać, gdyby spór dotyczył niewniesienia opłaty za koncesję za rok 2011, kiedy (...) Sp. z o.o. w B. rzeczywiście nie istniał. Natomiast z początkiem natomiast roku 2010, kiedy powstał obowiązek wniesienia opłaty za udzielenie koncesji, (...) Sp. z o.o. w B. istniał i dopiero w ciągu roku 2010 doszło do jego połączenia z powodem, a dokładnie w dniu 9 lutego 2010 roku. Z tym zatem dniem powód jako spółka przejmująca wstąpił we wszystkie obowiązki (...) Sp. z o.o. w B., zgodnie z art. 493 § 1 k.s.h. Dlatego do dnia 31 marca 2010 roku obowiązany był on wnieść opłatę za udzieloną (...) Sp. z o.o. w B. koncesję. Przejął bowiem po nim wszystkie prawa i obowiązki prawne. Trzeba podkreślić, że opłata koncesyjna wnoszona jest w myśl § 4 ust. 1 r.o.k. w terminie do 31 marca każdego roku. Z treści tego przepisu w zw. z art. 34 ust. 1 pr. en. i § 1 ust. 1 r.o.k. zasadnie można wyprowadzić wniosek, iż obowiązek wniesienia opłaty z tytułu udzielenia koncesji powstaje każdego roku z dniem 1 stycznia, termin płatności upływa zaś z dniem 31 marca tego roku. Powyższe oznacza, że opłata z tytułu posiadania

koncesji jest opłatą płatną z góry, a jedynie jej wysokość ustala się na podstawie przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty.

Odnosząc się do zarzutu powoda, zgodnie z którym koncesja (...) Sp. z o.o. w B. mogła ewentualnie wygasnąć, pozwany słusznie wskazał, że w świetle niniejszej sprawy okoliczność ta jest bez znaczenia nie tylko ze względu na fakt, iż obowiązek wniesienia opłaty jest wymagany z mocy samego prawa (art. 493 § 1 k.s.h.) ale również dlatego, że na podstawie art. 42 ustawy Prawo energetyczne koncesja wygasłaby dopiero z dniem wykreślenia z Krajowego Rejestru Sądowego, do czego doszło dopiero 17 maja 2010 roku, a więc półtora miesiąca po dniu, do którego należało opłatę wnieść, tj. do 31 marca 2010 roku. Pozostałe zarzuty powoda, zmierzające do wykazania nieważności zaskarżonej decyzji w oparciu o naruszenie art. 156 § 1 pkt. 2, pkt. 4, pkt. 5 k.p.a. należy uznać za bezpodstawne. Obowiązek wniesienia corocznej opłaty za udzieloną koncesję był powodowi znany i wynikał wprost zarówno z pkt. 7 pouczenia koncesji powoda, jak i tego samego punktu koncesji (...) Sp. z o.o. w B., a także art. 493 § 1 k.s.h. Odnosząc się do niedopełnienia przez powoda obowiązku poinformowania pozwanego o przejęciu (...) Sp. z o.o. w B., należało zważyć, że gdyby powód dopełnił tego obowiązku, wówczas pisma w toku postępowania kierowanoby na aktualny adres jego siedziby. Na marginesie pozwany zaznaczył również, że pisma wysyłane na adres poprzednika prawnego pisma docierały faktycznie do powoda. Świadczy o tym zarówno wniesiona przez powoda odpowiedź na odwołanie jak i dowody potwierdzenia odbioru znajdujące się na s. 5 i 9 akt administracyjnych.

Z tych wszystkich powodów odwołanie co do zasady podlegało oddaleniu na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., gdyż nie było podstaw do jego uwzględnienia. Konieczność zmiany decyzji co do nazwy jej adresata i jego siedziby wynikała z przekształceń przedsiębiorcy aktualnych na dzień wydania decyzji. Wyrok w pkt II oparto w tym zakresie na treści art. 479⁵³ § 2 k.p.c.

Pkt I wyroku nie podlega uzasadnieniu.

SSO Andrzej Turliński